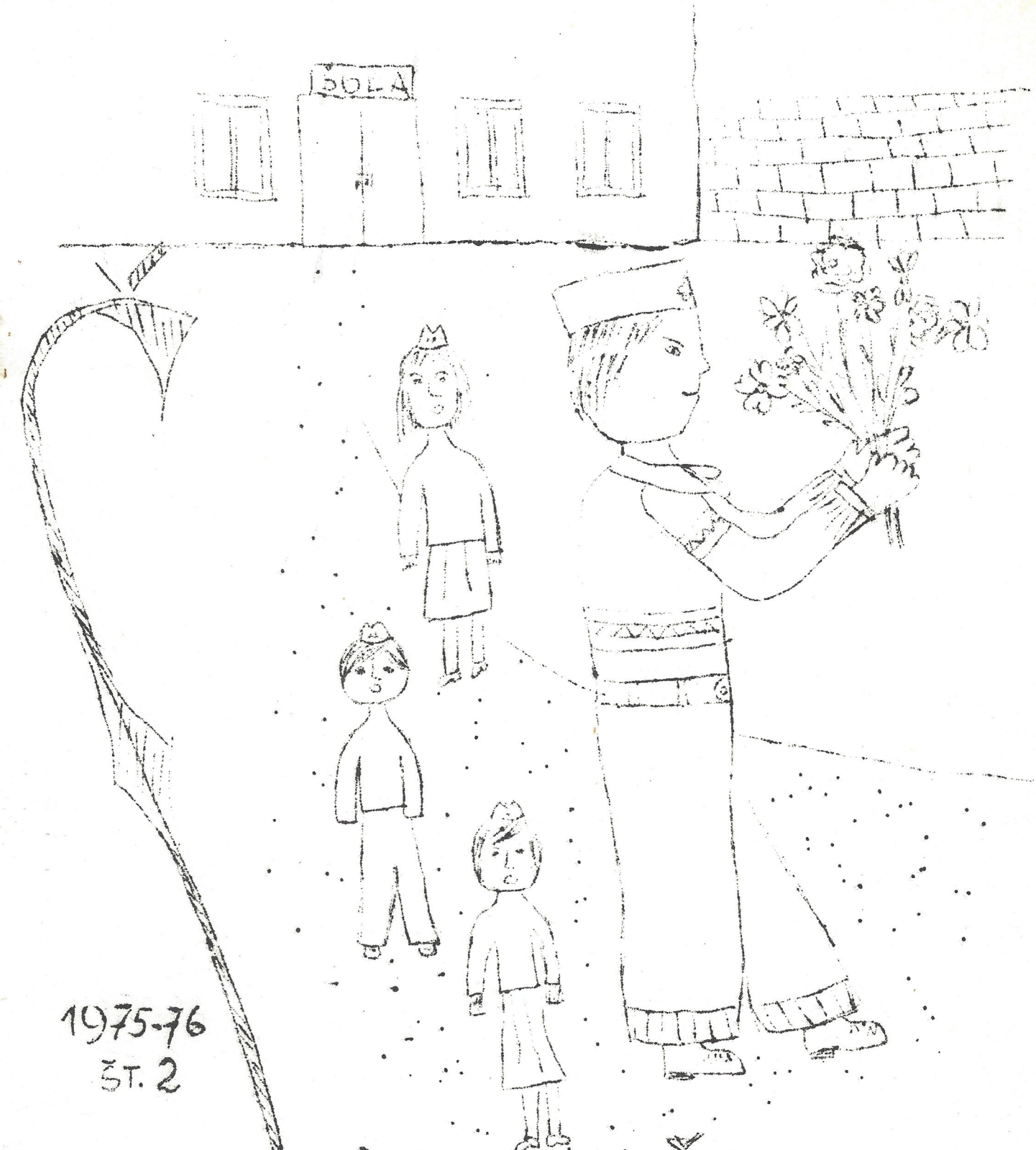

1975-76
ŠT. 2

OLARČEK

IZPOD ČRNE PRSTI

TOVARIŠ TITO, ZA ROJSTNI DAN TI ŽELIM, ...

... da bi še dolgo živel in srečno vodil državo. Želim ti tudi, da bi dosegel mir na svetu. ...

Marko Kenda,4.r.

... da bi še dolgo vodil v miru socialistično Jugoslavijo. Da bi naš narod ne trpel grozot vojne. To ti želim, ker si naš dober voditelj in dober tovariš.

Marčelo Torkar,4.r.

... da bi se ti uresničila najljubša želja. Želim tudi, da bi še dolgo in srečno živel.

Igor Kleč,4.r.

... da bi bil vedno zdrav in zadovoljen.

Tatjana Čufer,4.r.

... da bi bil še dolgo časa zdrav.

Branko Kemperle,2.r.

... da bi bil še mnogo let zdrav.

Bojan Bizalj,2.r.

... da bi brez težav vodil domovino

Pavel Torkar,2.r.

... da bi dolgo živel in da ne bi kadil cigar, ker so zelo, zelo škodljive.

Silvo Drole,2.r.

... da bi bil zdrav in da bi imel rad svojo ženo

Mojca Trojer, 2.r.

... da bi še dolgo živel in bi bil srečen s svojo ženo Jovanko.

Srečko Zgaga, 2.r.

... da bi bi še mnogo let živ in zdrav

Dunja Tasić, 2.r.

... veliko zdravja in veselja

Dušan Drole, 2.r.

... mnogo sreče

Marjetka Koder, 1.r.

... šopek rož

Sergij Ortar, 1.r.

... torto

Tanja Kogoj, 1.r.

LJUBKA ILAKAR
4. r.

MAJHEN KURIR

Kurir hiti
mimo nemških zased,
veter šumi,
mesec je bled.

Mrak se že dela,
ko je mati očeta oštela,
zakaj sina pusti,
ker je premajhen za vojaške reči.

A kurir le hiti,
pošto nosi brez skrbi,
saj on je vojak,
domovine junak.

Obid Fani, Grahovo

Mamica mi je pripovedovala to resnično zgodbo:
" Bilo je v času vojne. Doma niso bili več varni. Zatekli so se v sosedovo klet, kjer so prenočevali teden dni. Nekega dne je še kot otrok malo dalj časa poležala. Ko je hotela domov, je doživela grozen prizor. Stopila je na cesto in se ozrla proti občinski zgradbi. Ob steni župnišča je stala vrsta mladih fantov, ki so proseče zrli v zverinskega Švaba, ki je nameril vanje brzostrelko. Brez usmiljenja so popadali drug za drugim. Ta prizor se ji je vtisnil globoko v srce. Čeprav so minila že dolga leta, še danes vidi milo proseče oči mladeničev, ki so dali življenja za našo svobodo."

Urška Kuštrin, 2.
r. Grahovo

Bilo je v času vojne. Nekega dne so partizani napadli nemško postojanko, ki je bila v bližini našega doma. Mine so švigale in ena je priletela v našo drvarnico. Bili so zbrani okoli mize pri večerji in naenkrat je treščilo in vsa kuhinja je bila v dimu. Moja mama je prav tisti trenutek nesla k mizi lonec koruznega močnika in sunek jo je vrgel po tleh. Ko se je pobirala, si je mislila:"Samo jaz sem še živa, vsi ostali so mrtvi." Pa k sreči ni bilo tako. Ostali so vsi živi, samo prestrašeni, popraskani in vsi poškropljeni od drobcev okenskega stekla. Zapustili so dom, za vežnimi vrati pa se je stiskal Italijan, ki so se mu hlače tresle kot šiba na vodi. Izjecljal je te besede: "Niks, niks, njente paura". Od tistega večera dalje smo čez noč hodili v sosedovo klet, kjer smo se čutili bolj varne.

Damjana Kuštrin
Grahovo

Veselo smo pripravljali proslavo "Kurirčkova torbica". Ob devetih smo odkorakali izpred šole na Brdo, kurirji pa so odšli na Knežo, kjer so sprejeli torbico. Bil je sončen dan in mi smo vso pot peli partizanske pesmi. Na dvorišču nam je za uvod v proslavo tov. Štendler Albert pripovedoval, kako so kurirji med vojno prenašali partizanom važna sporočila in koliko nevarnosti jih je čakalo na poti. Z zanimanjem smo ga poslušali, nato pa smo pionirji zapeli nekaj pesmi in recitirali. V veliko veselje nam je bilo, ker so se proslave udeležili tudi naši starši. Ob koncu je kurir Darko izročil torbico kurirjem iz Podbrda. Zadovoljni, da smo nalogo v redu izvršili, smo se vrnili k pouku in se lotili učenja.

Radojka Manfreda, 2. r. Grahovo

Med vojno so otroci pomagali partizanom. Nosili so jim pošto, zdravila in drugo. Ti otroci so se imanovali partizanski kurirji. Bili so zelo pogumni. Tudi jaz bi bil rad partizanski kurir.

Tomaž Beguš, 1.r.

V vojni veliko ljudi izgubi življenje. Mnogo otrok ostane brez očeta ali matere. Med vojno je tudi veliko ljudi lačnih. Jaz se vojne zelo bojim.

Tanja Kogoj, 1.r.

Po pripovedi moje stare mame, bom napisala dogodek, ki se je pri nas med vojno zgodil na Temljinah. V vas so vdrli Nemci in vse vaščane sklicali na sredo vasi. Zvedeti so hoteli, kdo je bil partizan, ki je prejšnjo nič ustrelil dva Nemca, ki sta se z avtom peljala po cesti mimo Slatenj. Partizan je bil resnično doma iz naše vasi, toda vaščani so trdovratno molčali o njem. V vasi je živela tudi stara ženica, ki se je rodila na Koroškem in je dobro znala nemško. Naredila se je kot da ne more hoditi. Vzela je palico in počasi krevsala k ljudem na vasi. Povedala je, da je bolna in Nemci so jo spustili domov. Verjetno tudi zato, ker je govorila njihov jezik. Ko je bila doma, je začela premišljevati, da lahko postrele druge vaščane. Odločila se je, naj ustrelijo tudi njo, zato je šla k vaščanom in se postavila v vrsto. Nemci so poizvedovali in, ker niso nič zvedeli, so prestrašene ljudi pustili domov. Toda ne dolgo za tem so aretirali veliko ljudi, tudi njenega deda, in jih odpeljali v zapore. Iz zaporov pa so romali v nemška taborišča. Malo se jih je po svobodi vrnilo domov.

Anita Močnik, 3.r.
Grahovo

Nekega dne je prišla v vas partizanska brigada. Na travniku za vasjo so zakurili ogenj, tam so se greli in počivali. V velike kotle so dali kuhat meso. Preden pa je bila juha kuhana, je straža javila, da prihajajo Nemci. Takoj so morali zapustiti vas, vaščanom pa je ostalo hrane za ves teden.

Tamara Pirih, 1.r.

V sredo dopoldne se je na šolskem dvorišču zbralo veliko šolarjev. Učenci višjih razredov so zapeli nekaj partizanskih pesmi, mlajši pa so recitirali. Nato pa so učenci - kurirji prinesli kurirčkovo pošto in jo izročili nekemu borcu. Nato nam je povedal zgodbo iz svojih partizanskih dni. Vsi smo ga zvesto poslušali. Na koncu mu je načelnica pionirksega odreda zahvalila za obisk.

Damjana Drole, 2.r.

S proslavo smo svečano sprejeli pionirji iz Podbrda kurirčkovo pošto, ki je prispela iz Grahovega ob Bači. Naslednji dan smo jo odnesli naprej in jo oddali pionirjem na Mostu na Soči.

Dejan Štendler, 4.r.

Ko smo prišli v šolo, nas je tovariš vprašal, kdo od nas ima copate. To smo bili jaz, Igor, Marko in Dejan. Določil nas je za zasedo. Med telovadbo je prišel k nam tov. Smolnikar in povedal, da so kurirji že na poti. S tremi sošolci sem se takoj odpravil na pot. Stekli smo po cesti in postavili zasedo. Vstavili smo se in posedli v travo. Kurirji pa so se zmuznili mimo nas. Videli smo jih, kako so prišli v šolo. Vrnili smo se. Ko smo prišli do šole, je bila že proslava. Kurirji, ki so nosili kurirčkovo pošto so se norčevali iz nas.

Klavdij Černe, 4.r.

V sredo 5. maja nam je tovariš povedal, da moramo učenci 4. razreda postaviti zasedo, ker bo prispela kurirčkova pošta. Med uro telovadbe je prišel razrednik 6. razreda in nam rekel, naj gremo postavit zaseda do. Postavili smo jo. Toda zaseda je bila prenerodno postavljena in kurirji so nam ušli. Ko smo prišli pred šolo je bila že proslava. Nekateri so se nam smejali, a nam ni bilo mar. Poraz smo priznali in to nam bo šola za drugič.

Marko Kenda, 4.r.

Zvedeli smo, da bo tudi k nam prišla kurirčkova pošta. Vsi učenci smo se zbrali na šolskem dvorišču in nestrpno čakali kurirje. Zanesljivo smo vedeli, da se bodo prebili skozi zasedo, ki so jo postavili učenci 4. raz. Neki obveščevalec pa nam je povedal tole resnično partizansko zgodbo:"Kurir je imel zelo važno sporočilo, ki ga je moral odnesti v štab. Nazaj grede se je hotel oglasiti pri starših, toda zagledal je pet Nemcev. Dva sta sedela pri mizi in pila, trije pa so se kopali. Na obrežju so imeli orožje. Priplazil se je do mize in vzel Nemcema skrivaj orožje. Ko so Nemci v vodi opazili, kaj se je zgodilo, so začeli plavati k bregu. Med tem je hitro pobral tudi njim orožje. Opazil je, da se sovražnika za njim otipavata. Brž ju je preiskal in res našel dve pištoli. Junaško se je vrnil v štab otovorjen z orožjem, pred njim pa je hodilo pet osramočenih Nemcev. Tako smo zaključili proslavo. Naslednji dan je kurirčkova pošta z našimi željami in pozdravi za tov. Tita nadaljevala pot.

Albin Poljanec, 3.r.

Prvi maj je praznik dela. Danes ne pomeni ljudem več toliko kot jim je včasih. Pa tudi običaji gredo v pozabo. Starejši ljudje pripovedujejo, da so včasih po vseh hribih goreli kresovi, sedaj pa le na nekaterih. Zato sem sklenila, da bom tudi sama naredila kres. S sosedovim Dušanom sva nanosila veje. Vesela sva bila, da sva kres naredila sama. Ko se je zmračilo, ga je oče prižgal. Zelo lepo je bilo, ko so žareči plameni švigali v nebo. Kres je zagorel tudi na Slatniku, Hudajužni in Oblokah. Želi, da bi ta lepi običaj ne šel popolnoma v pozabo.

Magda Mavrer, 3.r.

V petek zvečer smo delali na postaji kres. Bilo nas je veliko. Vsak po svoje je pomagal, da bi bil kres lepši in večji. Ko se je zmračilo, smo ga prižgali. Začelo se je pravo veselje. Vsi smo bili zelo razpoloženi. Ob kresu smo pekli krompir in prepevali partizanske pesmi. Večer je minil v prav lepem praničnem razpoloženju.

Dunja Tasić, 2.r.

Pred praznikom 1. maja smo otroci zakurili kres. Naredili smo ga iz vej, gum, papirjev in slame. Bil je zelo velik in mi smo komaj čakali, da ga bomo prižgali. Pokali smo s sodom. Prvič ni uspelo, drugič pa je. Kres smo zakurili ob pol devetih zvečer. Mi otroci smo peli in vriskali, da je bilo veselje. Ko je kres pogorel, smo se vrnili domov dobre volje.

Bruna Mavrar, 2.r.
Grahovo

IZLET V BOLNICO FRANJO

Prvega maja smo se očka, mamica, sestrica in jaz že dopoldan odpravili na izlet v partizansko bolnišnico Franjo. Najprej smo si šli ogledat sobe in bunkerje, kjer so se partizani zadrževali. V sobah je še prav tako kot je bilo nekoč in čudovit je bil razgled, ko smo se povspeli do zadnjega bunkerja, kamor so se partizani umaknili z ranjenci v stiski, ko so jih zasledovali Nemci iz avionov. Očka sem kar naprej spraševal o tem in onem, da mi je komaj utegnil odgovarjati. Napisali smo še nekaj razglednic in se počasi vrnili k avtu.
Preživel sem čudovit izlet, posebno ker nam je bilo naklonjeno lepo vreme.

Dušan Drole, 2.r.

MESEC MAJ

Kako lep je mesec maj! Že prvega maja praznujemo praznik dela. Lep je ta dan, vse je veselo, staro in mlado. Prvi maj je praznik vseh delovnih ljudi po vsem svetu. Za prvim majem je deveti maj - dan zmage, takrat se spominjamo zmage nad fašizmom. Takrat so tudi naši jugoslovanski narodi spet svobodno zadihali. Najlepši dan v maju pa je dan mladosti in obenem rojstni dan tovariša Tita. Tega dne se vsi veselimo, posebno pa mi mladi. Za tovariša Tita imamo polno čestitk in dobrih želja.
Zaradi praznikov in obilnega cvetja je mesec maj najlepši mesec v letu.

Vladimil Kikelj, 3.a.

Na večer pred 1. majem smo se zbrali Jožko, Matjaž in jaz ter odšli na Lajte, kjer smo že prej pripravili vse potrebno za kres. Prve težave so nastale, ko smo hoteli zakuriti kres. Ni hotelo goreti, ker je močno pihal veter. Odšli smo v vas po slamo in benzin. Končno se je posrečilo, da je kres zagorel. Plamen se je dvigal visoko in mi smo se veselo podili okrog njega. Naše veselje se je še povečalo, ko smo videli, da je naš kres edini v vasi.

Boris Kusterle, 3.r.

V soboto, 1. maja, nas je obiskal stric s svojo družino iz Nove Gorice. Sklenili smo, da bomo ves dan preživeli skupaj. Pridružil se nam je tudi sosed. Prinesel je mladega zajčka in ribe. Mama je zajca pripravila za pečenje. Zakurili so ogenj. Najprej so spekli čevapčiče in ražnjiče, nato pa še zajca. Zelo nam je teknilo. Zapeli smo tudi nekaj partizanskih pesmi. Veseli in zadovoljni smo se razšli ob sedmih zvečer.

Anka Mijatović, 3.r.

HENRIKA KIKELJ
2.r.

V četrtek ob 21^h2 min je bil potres. Vsi smo se prestrašili. Stekli smo na dvorišče. Pri nas, v Podbrdu ni bilo škode in ne smrtnih žrtev. Drugi dan sem pri poročilih slišala, da je potres močno prizadel severno Italijo in Tolminsko. Hudo mi je za ljudi, ki jim je potres porušil hiše, še bolj pa za tiste, ki so za vedno izgubili svojce.

Štendler Brigita, 3.r.

Šestega maja ob deveti uri zvečer, se je zatresla zemlja. Očka je bil v službi, mama in brat sta bila v kuhinji, midva s sestro sva bila že v sobi in se odpravljala v posteljo. Naenkrat je strašno zabučalo in vsa hiša se je stresla. Ne vem, kako sva prišla po stopnicah, mama nas je hitro porinila skozi vrata. Znašli smo se na cesti, skupaj s sosedi. Tedaj sem šele zvedel, da je bil potres. Tega strašnega večera gotovo še dolgo ne bomo pozabili.

Sandi Kokošar
Grahovo

6. maja zvečer nas je prestrašil potres. Bili smo že v posteljah. Kar naenkrat se je stresla postelja. Mama, vsa preplašena, me je poklicala. Nato je še huje streslo in bučalo kakor da se nekaj ruši. Na stopnicah smo zaslišali kričanje in jok. Stisnila sem se k mami in kričala: "Mama, mama hiša se bo podrla." Na pol oblečeni smo stekli iz hiše, na cesto in v strahu čakali, kaj se bo še zgodilo.

Mojca Trojer

Mojca Trojer

V četrtek zvečer sem sedela za mizo in brala knjigo. Čez nekaj časa se mi je zazdelo, da se je nekaj potreslo. Sprva sem mislila, da gre nekdo skozi vrata. Nato pa je ugasnila luč in se je zelo streslo. Jaz sem se zelo vstrašila in sem vprašala, kaj je. Mama pa ni imela časa, da bi mi odgovorila. Za tem smo šli eden za drugim ven. Zunaj so bili že vsi sosedje. Povedali so mi, da je potres. Neka stara žena nam je dejala, naj gremo stran od hiš . Toda zemlja se je umirila in vsi so šli nazaj v hiše. Le mi in naši najbljižji sosedje smo še ostali zunaj. Ker sem bila bosa, me je zeblo. Za tem smo tudi mi šli v hišo. Mama nama je ukazala iti spat. Kmalu za tem je prišla spat tudi mama. To noč nisem niti malo spala. Ponoči sem slišala še štiri potrese. Ko je nastopil dan, bi zlahka zaspala. Morala pa sem vstati ter iti v šolo.

Damjana Drole, 4.r.

V četrtek, malo pred enaindvajseto uro smo šli spat. Kmalu nato nas je prebudil strašni sunek. S stropa je padal omet in drugi predmti natla. Vsi prestrašeni smo tekli na prosto. Ko je ponehalo, nismo šli v posteljo, ampak na peč. S seboj smo vzeli odejo in čakali, kaj bo. Celo noč nismo nič spali. Potresni sunki so se vrstili vse dni in se še v manjši meri ponavljajo. Ta večer mi bo ostal v strašnem spominu, ki ga ne bom mogel nikoli pozabiti.

Silvo Drole, 2.r.

V četrtek zvečer sem bila zelo utrujena. Zato sem šla zgodaj spat. Ob devetih me je predramil čuden ropot in šklepetanje oken. Nato se je še bolj streslo in zaropotalo. Prestrašila sem se in zakričala :"Joj, mama, volk gre"!. Nato sem zajokala. Mama me je prišla iskat in mi odnesla na vrt. Kmalu je zopet postalo vse mirno. Šla sem v posteljo in kmalu zaspala. Drugo jutro mi je mama povedala, da se je potres ponovil. Zvečer dolgo nismo upali spat.

Marjetka Koder, 1.r.

V četrtek zvečer sem šla zelo zgodaj spat. A komaj sem zatisnila oči, me je močno streslo. Mislila sem, da zunja grmi. Zbudila sem se in videla, da so vsa vrata vrata odprta in da se omara trese. Hotela sem prižgati luč, a isti trenutek je bil tak sunek, da me je vrglo nazaj na posteljo. Iskala sem copate, a jih nikjer nisem našla. Vsi bosi in v pižamah smo pritekli na stopnice. Nekateri pa so v strahu tekli na vse strani. Ko je minil najhujši potres, mi je mama rekla, naj grem spat. A jan nisem šla spat, ker sem vedela, da bo še treslo. Vso noč nisem nič spala. Vsakega sunka sem se tako ustrašila, da sem hitro tekla k mami. Zjutraj, ko se je zdanilo, sem našla copate pri omari.

Malči Štucin, 4.r.

V noči 6. maja ob 21 uri me je prebudil strašen ropot. Grmelo je in se treslo. Z grozo in strahom sem s sestro skočil skozi okno na dvorišče. Ljudje so pritekli od vseh strani v pižamah, bosi ... Sosed je prinesel še speče otro otroke. Šele zjutraj smo zvedeli za grozoto potresa. Strašno se mi smilijo ljudje brez domov, posebno pa žrtve, ki jih je terjal potres. Rad bi jim pomagal, pa sem še premajhen. Želim, da bi se zemlja umirila, da bi ljudstvo brez strahu zaspalo.

Marčelo Torkar, 4.r.

V četrtek 6. maja sem šla zgodaj spat, da sem ob devetih že trdno spala. Naenkrat pa se je začela postelja premikati. Slišala sem kako so šipe v oknih ropotale in kot bi mignil sva bili s sestro pred hišo, kjer sta sta že bila oče in mati. V hipu je bila vsa vas na prostem. Še dolgo se je slišalo glasno govorenje. Opeka na strehi je ropotala, kot bi grmelo in sem mislila, da se bo zdaj, zdaj streha udrla. Toda potres se je kmalu umiril. Čez nekaj časa smo se vrnili v posteljo, toda nikakor nisem mogla zaspati. Od strahu sem se tresla in mislila, da je ves čas potres. Ko je bila ura pol dveh, sem bila še vedno budna. Zopet mi je razbijalo srce, kod bi me hotelo raznesti. Tisto noč nisem zatisnila oči. Tudi drugo noč ni bilo dosti bolje. Ko je prišla tema, me je bilo zopet strah. Upam, da se bo zemlja kmalu umirila.

Ljubka Mlakar, 4.a.

V četrtek, 6. maja smo gledali televizijo. Po poročilih sem šla spat. Zaspala sem. Nenadoma me je babica poklicala in zavpila:" Potres,potres!" Hitro sem vstala in se oblekla. V stanovanju je bilo vse belo od ometa. Vsi smo bili prestrašeni. Vzeli smo odeje in se odpravili pred hišo. Nekaj časa smo brez besed sedeli na skladovnici drv. Vsi stanovalci železniške postaje so bili pred hišo. Vsi smo se bali, da se bo podrla stavba. Sosed nas je povabilv garažo. V garaži smo bili varni. Postlali smo si za silo. Otroci smo zaspali, starejši pa niso. Ponoči nas je zbudil potresni sunek. Nismo si upali zaspati.
V garaži smo spali pet noči.
Nikoli več si ne želim potresa, ker je povzročil toliko žalosti in škode.

Nives Torkar. 4.a.

Bil je večer. Ura je odbila devet, ko me je nenadoma prebudil strašen šum in bučanje. Tedaj se je začela tresti tudi postelja. Sprva sem mislila, da je kdo prilezel pod mojo posteljo in v šali zečel tresti posteljo. Nekaj časa sem od strahu kar gledala, kaj se dogaja. Nenadoma me je predramil klic matere. Rekla mi je, naj grem hitro iz hiše. Z vso silo sem se pognala iz postelje po stopnicah. Zunaj mi je mama povedala, da je bil potres. Bila sem samo v pižami, zato me je bilo zelo mraz. Mama me je ves čas pestovala. Tudi sosedje so preplašeni prihiteli iz hiš. Nekaj časa smo bili še zunaj. Celo noč sem bedela v strahu in pričakovala, kdaj se bo zemlja spet stresla. Bila je ura ena in trideset minut, ko nas je potres znova presenetil. Hitro smo šli ven. Zjutraj sem bila zelo utrujena. Po radiu sem slišala, da je potres prizadejal veliko vasi. Veliko ljudi je ostalo brez hiš. In tudi človeških žrtev je bilo veliko.
Tega dne ne bom nikdar pozabila.

Lidija Cvek, 4.r.

V četrtek 6. maja ob devetih je bil močan potresni sunek. Vsi smo se prestrašili. Najbolj je prizadel Tolminsko in kraje v everni Italiji.
Vsi smo že spali. Nenadoma se je zaslišalo čudno grmenje. Zatem pa se je vse zatreslo. Vsi preplašeni smo zdirjaki pred hišo, kjer so bili že drugi sosedje. Več kot uro smo stali zunaj, nato smo se le vrnili v svoje domove. Komaj sem se pomirila in zopet sem zaslišala grmenje. Vedela sem, da bo tudi zdaj potresni sunek. In zopet smo se znašli pred hišo. Tisto noč sem z domačimi preživela v avtomobilu. Zelo malo sem spala. Tudi druge noči smo čutili več lažjih potresnih sunkov. Vsa zaspana sem se zjutraj odpravila v šolo. Na srečo smo imeli samo dve uri pouka v razredu, ostalo pa v naravi. Ta potres je povzročil velik preplah in bilo je tudi veliko smrtnih žrtev.

Tatjana Čufer, 4.r.

PRVIČ NA MORJU

Poleti sem s starši in sestro odpotovala na morje. Z avtobusom smo se vozili celo noč. Zjutraj smo ospeli v Biograd. Po zajtrku smo šli na plažo. Vse dni smo se kopali in sončili, se igrali z mivko in gugali na igrišču. Dnevi so hitro minevali in zadovoljni smo se vrnili domov.

Berta Trojer,2.r.

MOJA SESTRICA

Jaz imam majhno, ljubko sestrico.
Sedaj je stara že štirinajst mesecev. Je že prav navihana. Tudi izgovarjati zna že veliko besed. Jaz sem zanjo Aka, bratec Kaka, zna poklicati mamico in očka, pokliče mucka in še več drugih besed. Sedaj jo moram velikokrat že sama varovati, pa vseeno sem vesela, da jo imam.

Anica Kenda,3.r.

MOJCA

Imam 7 mesecev staro sestrico . Smeje se in vriska, da je soba polna njenega smeha.
Ko me Mojca zagleda, pomaha z malimi ročicami in pobrca. To pomeni, da jo moram dvigniti. Ko pa jo dvignem in se začnem z njo igrati vriska in poje, da je veselje. Tudi z ropotuljico se že igra. Ugotovila sem, da ima Mojca zelo rada žive brave pa sem ji naredila vel lik pisan cof, da se z njim igra kot z žogico.

Radojka Manfreda,2.r.
Grahovo

ŠPORTNI DAN

Najlepši športni dan v tem letu se mi je zdel pozimi, ko smo se sankali in smučali v Spodnjem Bukovem. Snega je bilo dovolj. Nekateri so imeli sanke, drugi smučke. Veselja ni bilo ne konca ne kraja. Niti lakote nismo čutili. Prehitro je prišla ura, da smo se morali vrniti domov.

Rado Bizjak,2.r.
Grahovo

MOJA PRVA POT NA KANIN

Bili smo na obisku pri stricu v Borovu. Moj oče je pomagal pri gradnji njegove hiše. Mama moja sestrica in jaz smo se povzpele z žičnico na Kanin. Bil je čudovit razgled. To je bilo zame najlepše prvomajsko doživetje.

Aleksandra Čufer
1.r. Grahovo

MOJ DOM

Moj dom je železniška postaja. Je precej velika stavba. Na desni strani je cesta [illegible] železnica. Pod cesto teče reka Bača. Čeprav pozimi [illegible] mesece ne posije sonce na moj dom, ga ne bi zamenjal.

Darko Božič,4.r.
Grahovo

IZLET NA BRNIK

Mama nam je že več časa obljubljala, da bomo šli na Brnik. V nedeljo zjutraj smo se odpeljali na Jesenice. Z Jesenic smo nadaljevali pot na Brnik. Njaprej smo si ogledali stara letala, ki so razstavljena na travniku. Nato smo si ogledali notranje prostore letališča. Najbolj všeč mi je bilo, ko so kovčki na tekočem traku potovali carino. Zvočnik je najavil prihod letala. Kupili smo vstopnice in šli na razgledno teraso. Ogledali smo si vzlet letala, ke je odletelo proti Puli. Zelo veseli smo se vračali domov.

Pavel Torkar

MLADI GASILCI

Gasilsko društvo Podbrdo ima skupino mlajših pionirjev-gasilcev, v kateri sem vpisan tudi jaz. Naša mladinska četa je že pomagala pogasiti nekaj manjših požarov. Pogasili smo ogenj na Kramarjevem griču. Poveljnik gasilcev nas je pohvalil.

Livijo Dakskobler,3.r.

MOJI ZAJČKI

Pri nas imamo zajčke: sive, črne, bele, pisane. Jedo travo, seno, korenje,repo. Najlepši so spomladi, ko so še čisto majhni.

Nadja Trojer, 3.r.

NA PROSLAVI

Na proslavo za dan žena sem šla z mamo in bratom. Zbralo se je veliko staršev. Klopi smo prinesli iz zgornjega in spodnjega razreda. Po tabli smo razobesili slike o naših materah. Imeli smo dolg program. Moji mami sta bili všeč pesmici Gor žez jezero in Mamica moja, povej mi.

Anita Močnik,3.r.
Grahovo

MOJ OČE JE ČEBELAR

Do pomladi so čebele že očistile svoj dom in med zimo so le kratek čas spale. Ko je bila v naravi še trda zima, so že pričele skrbeti za nov naraščaj. Sedaj so se že tako razmnožile, da so že napolnile panje. V Goriških Brdih bo kmalu zacvetela akacija, zato jih bomo peljali tja na pašo. Če bo vreme lepo, bodo nabrale veliko medu.

Damjana Kuštirn,4.r.
Grahovo

NAŠ PES

Pri nas doma imamo psa. Ime mu je Tarzan. Je dober čuvaj. Ima rjavo dlako in modre oči. Pes ima zelo dolg rep.

Nadja Sorli,1.r.
Grahovo

MOJ ROJSTNI KRAJ

Vsak človek ljubi svoj rojstni kraj, kjer je bil rojen. Jaz sem rojen na Koritnici. Vas Koritnica leži ob vznožju Koriške glave. Nad vasjo leži polje, ki je poraslo s travo. Mimo vasi tečeta reki Koritnica in Bača. Skozi vas pelje cesta. Nekatere hiše so že zelo stare. Prebivalci so prijazni in delavni. Na Koritnici imamo žago in trgovino. Na Koritnici je bil pred leti postavljen spomenik padlim borcem. Naša dolžnost je, da ga zmeraj okrasimo s cvetjem.

Anton Bizjak,4.r.
Grahovo

UREDILI SMO IGRIŠČE

V letu 1974 so obnovili šolo. Sedaj je naša šola najlepša stavba v vasi. Že dolgo smo pogrešali primeren prostor za telovadbo. Sklenili smo, da ga uredimo, kjer je bil nekoč šolski vrt. Pri delu so nam pri tem pomagali očetje. K udarniškem delu smo povabili tudi mladince. Žal pa sta se ga udeležila samo dva. V košarah smo nosili kamanje, pokosili travo in odnesli suhe veje. Delali smo v popoldanskem času. Delo smo opravili z veseljem. Pogrešamo le še ograjo, da nam žoga ne bi uhajala čez igrišče.

Danica Manfreda,3.r.
Grahovo

PRAZNOVANJE ROJSTNEGA DNE

2. maja je moj rojstni dan. Dopolnila sem deset let. Dobila sem nekaj daril. Njabolj sem se razveselila torte. Povabila sem prijateljice, da smo se skupaj posladkale.

Anka Volf,3.r.

V POREZNU

Zadnji dan prvomajskih praznikov smo šli v Porezen. Bilo je zelo lepo vreme. Sadili smo krompir. V Poreznu so bili tudi Mojca, Aleš in Tomaž. Ostroci smo hodili po vodo. Ko so nasadili krompir smo imeli kosilo. Po kosilu smo se igrali na travniku. Aleš je božal psička Bobija. Bobi ga je ugriznil v roko. Zelo smo se prestrašili. Aleš je stekel k mami. Bilo ni nič hudega. Z Bobijem se nismo več igrali. Odšli smo domov dobre volje.

Martina Smolnikar,2.r.

ZGODBA O PSU

Teta je imela na Humu prikupnega psa. Začel sem se z njim igrati. V trenutku je zarenčal in se zapodil vame. Iz noge mi je začela teči kri. Takoj smo rano ščistili in jo obvezali. Psa sm priklenili. Preden smo odšli, sem na vse pozabil.

Goran Torkar,3,r,

MOJ ROJSTNI KRAJ

Vsak človek ljubi svoj rojstni kraj, kjer je bil rojen. Jaz sem rojen na Koritnici. Vas Koritnica leži ob vznožju Koriške glave. Nad vasjo leži polje, ki je poraslo s travo. Mimo vasi tečeta reki Koritnica in Bača. Skozi vas pelje cesta. Nekatere hiše so že zelo stare. Prebivalci so prijazni in delavni. Na Koritnici imamo žago in trgovino. Na Koritnici je bil pred leti postavljen spomenik padlim borcem. Naša dolžnost je, da ga zmeraj okrasimo s cvetjem.

Anton Bizjak,4.r.
Grahovo

UREDILI SMO IGRIŠČE

V letu 1974 so obnovili šolo. Sedaj je naša šola najlepša stavba v vasi. Že dolgo smo pogrešali primeren prostor za telovadbo. Sklenili smo, da ga uredimo, kjer je bil nekoč šolski vrt. Pri delu so nam pri tem pomagali očetje. K udarniškem delu smo povabili tudi mladince. Žal pa sta se ga udeležila samo dva. V košarah smo nosili kamenje, pokosili travo in odnesli suhe veje. Delali smo v popoldanskem času. Delo smo opravili z veseljem. Pogrešamo le še ograjo, da nam žoga ne bi uhajala čez igrišče.

Danica Manfreda,3.r.
Grahovo

PIONIRSKI ODRED "FRANCE BEVK" V LETOŠNJEM ŠOLSKEM LETU

Tudi letos je naš pionirski odred sodeloval v Jugoslovanskih pionirskih igrah.
V začetku šolskega leta smo sprejeli naslednje naloge:

1. Organizacija vsaj dveh delovnih akcij.
2. Tekmovanje za znak slovenskih partizanskih enot.
3. Skrb za gorske vasi.
4. Sodelovanje v nagradnem natečaju Pionirksega lista.
5. Kurirčkova pošta.
6. Organizacija odrednih tekmovanj.
7. Sodelovanje na občinskih tekmovanjih.
8. Oragnizacija zaključne prireditve ali razstave.

Večino sprejetih nalog smo že opravili, nekatere pa bomo še v juniju.
Če pregledamo sprejete naloge, smo jih izvrševali tako: Organizirali smo redno čiščenje šolskega dvorišča, urejali smo igrišče in pogozdovali.
Ob dnevu žena smo obdarili najstarejše žene v Rutu in Grantu.
Sodelovali smo v nagradnem natečahu Pionirskega lista.
Organizirali smo sprejem Kurirčkove pošte.
Imeli smo več odrednih tekmovanj, udeležili smo se tudi občinskih in nekaterih področnih.
Rezen tega smo letos izdali dve štvilki "Šolarčka", tekmovali smo za Vegovo, Gregorčičevo in Cankarjevo značko in se potegovali za diplome Vesele šole.
Lutkarji in recitatorji so večkrat uspešno nastopali.
Izvedli smo tudi več solidarnostnih akcij (pomoč otrokom Angole, torbice za Vietnam, pomoč prizadetim ob potresu, zbiranje papirja za RKS).
V juniju bomo še organizirali pohode po partizanskih poteh in zaključno prireditev.

Poročal:
Dušan Cvek, tajnik PO

POROČILO O DELU V KROŽKIH

ROČNA DELA

V krožek je vključenih trinajst učenk iz petega in šestega razreda. Vodi ga tovarišica Sonja Kenda. Zbiramo se ob sredah popoldne. Pri krožku pletemo, vezemo, kvačkamo in šivamo. Naredile smo že veliko pletenih, kvačkanih in šivanih izdelkov. Tovarišica nas je pohvalila, da smo zelo delovne. Ker smo se pri likovnem pouku pogovarjali o modi, smo nekatera dekleta začela plesti tunike, ki so v današnjem času moderne. Kmalu bodo končane in z veseljem jih bomo oblekle.
Ko bo na šoli razstava, bomo razstavile svoje izdelke. Ker nam je bilo delo v krožku všeč, se ga bomo udeležile tudi prihodnje leto.

Članice krožka ročnih del

ŠAH

Šahisti so učenci od prvega do osmega razreda. Šahovski krožek vodita tovariš Torkar in tovarišica Kusterlova. Igramo dvakrat na teden, in sicer ob torkih in ob četrtkih.
Najprej smo organizirali razredno tekmovanje, potem pa šolsko. Na občinsko tekmovanje, ki je bilo v Tolminu, so šle štiri ekipe: mlajše pionirke, starejše pionirke, mlajši pionirji in starejši pionirji. Vsako ekipo so sestavljali štirje učenci. Starejše pionirke smo zasedle prvo mesto. Vsi tekmovalci skupaj pa smo osvojili pokal. Starejše pionirke smo šle tudi na področno tekmovanje, ki je bilo prav tako v Tolminu. Zasedle smo zadnje mesto. Prav nazadnje pa sva šli z Berto na področno tekmovanje v Sečovlje kot posameznici.
Berta je zasedla sedmo mesto, jaz pa tretje.

Janja Torkar,6.r.

SMUČANJE

Smučanje postaja vse bolj množičen šport. Na naši šoli smuča že okoli 90 učencev.
V pretekli smučarski sezoni smo imeli smučarski tečaj na Soriški planini. Udeležilo se ga je okoli 50 učencev. Imeli smo tudi dva športna dneva na snegu.
Svoje znanje smo pokazali na odrednem tekmovanju, na občinskem, področnem in celo na republiškem.
Največje uspehe sta dosegla Olga Kos na občinskem in Primož Beguš na republiškem tekmovanju.

Dimitrij Berginc, 8.r.

STRELJANJE

V strelskem krožku je sodelovalo pet učencev. Vodil ga je tov. Jože Golja. Trening smo imeli enkrat na teden, in sicer ob ponedeljkih.
Pred občinskim prvenstvom smo trenirali dvakrat ali celo trikrat v tednu. Do sedaj smo se udeležili samo tega tekmovanja. Na treningu je izgledalo, da se bomo lahko potegovali tudi za prva mesta. Toda na samem tekmovanju nismo dobro streljali. Med posamezniki smo osvojili drugo mesto, prav tako pa tudi skupinsko.
Z delom bomo nadaljevali, upam tudi, da se bomo drugič bolje odrezali. Prvič je res težko zmagati.

Zdenko Medja, 7.r.

NAMIZNI TENIS

Krožek sta vodila tov. Torkar in tov. Smolnikar, saj je na naši šoli zanimanje za to igro zelo veliko. Imeli smo odredno tekmovanje, organizirali pa smo tudi občinsko prvenstvo in dosegli odličen uspeh, saj smo osvojili vsa prva mesta, razen starejših pionirk, ki so bile druge.
Priredili smo tudi prijateljsko srečanje z OŠ Tolmin, na katerem smo tudi zmagali.

Branko Cenčič,7.r.

LUTKARJI

Lani smo lutkarji zaigrali prvo igrico, in sicer Mucolina in volka. S pomočjo tov. Kendove smo naredili lutke. Oder in kulise sta pripravila tov. Smolnikar in hišnik, igrati pa nas je naučila tov. Berginčeva. Za Novo leto smo gostovali po vsej občini. Prvič smo gostovali na Mostu na Soči, nato v Volčah. Čez nekaj dni smo bili v gosteh v Kobaridu in na Žagi. Povabljeni smo bili tudi v Poljubinj in Zatolmin. Povsod so nas pogostili in nam navdušeno ploskali.
Čeprav ne bom mogla več nastopati, želim, da bi lutke na naši šoli še igrali in bi drugo leto začeli vaditi za novo predstavo.

Olga Kos,8.r.